

хубавичката дѣвическа главица, пушчале така сжщо отъ себѣ си меризмица и у-тренна пѣра. Рѣката шумѣла весело ме-жду зелените брѣгове и отражала и зе-лените вѣрби, които висѣле надъ водата, и кичестиятъ лѣщакъ, и сичко, щото са намирало надъ брѣгътъ. Съ една дума, на-около било добро и весело, на сѣкаде било мило и велико, — и на небето и на земя-та; весело било и на Павлиновото сѣрце. Той влѣзалъ въ къщата на Хаджи Генча, поцѣлувалъ му рѣката, а така сжщо и рѣ-ката на Хаджи Генчовица; а Лила, като видѣла че иде Павлинъ, излѣзла въ дру-гата стая.

— Що, мой синко? какво ми но-сишь? попиталъ Хаджи Генчо.

— Мене ма прати тато да ви донеса нѣкои дарове, отговорилъ Павлинъ.

— А за кого сж тие дарове?

— За вашата къща.

— Азъ знаая вече, че тие дарове не сж